

Залізна вдова

Про книгу

Коли сестра вісімнадцятирічної Ву Дзетянь гине, вона вирішує помститися, тому йде до лав армії, що боронить світ від космічних загарбників. Хризаліда, тобто бойова машина під назвою «Дев'ятихвоста лисиця», підпорядковується їй - і в Дзетянь прокидається сила, що стрясає землю. Отже, тепер їй до снаги не просто помста, а ще й цілковитий бунт проти всієї зашкарублої системи суспільства. Що буде, коли її, Залізну Вдову, примусять працювати з Лі Шимінем, Залізним Демоном і пілотом «Жар-птаха»? Дзетянь має з'ясувати, чому пілотна система передбачає позбавлення життєвої енергії саме жінок і чому чоловіки бояться їх навіть більше, ніж ворожих хундунів.

БЕСТСЕЛЕР *THE NEW YORK TIMES*

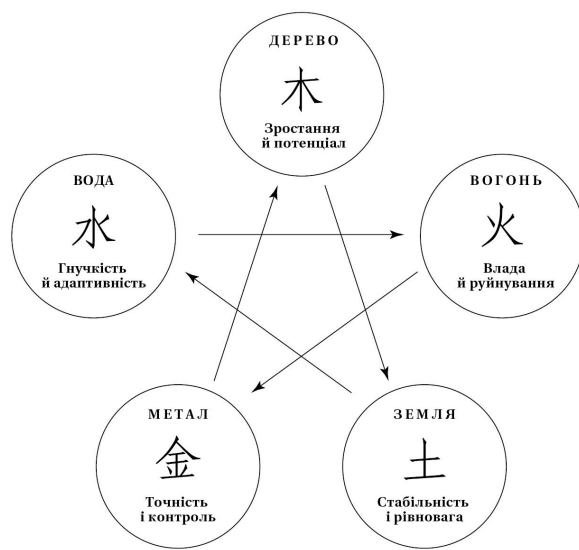
СІЖАНЬ ДЖЕЙ ДЖАО

ЗАЛІЗНА
ВДОВА

СИЖАНЬ ДЖЕЙ ДЖАО

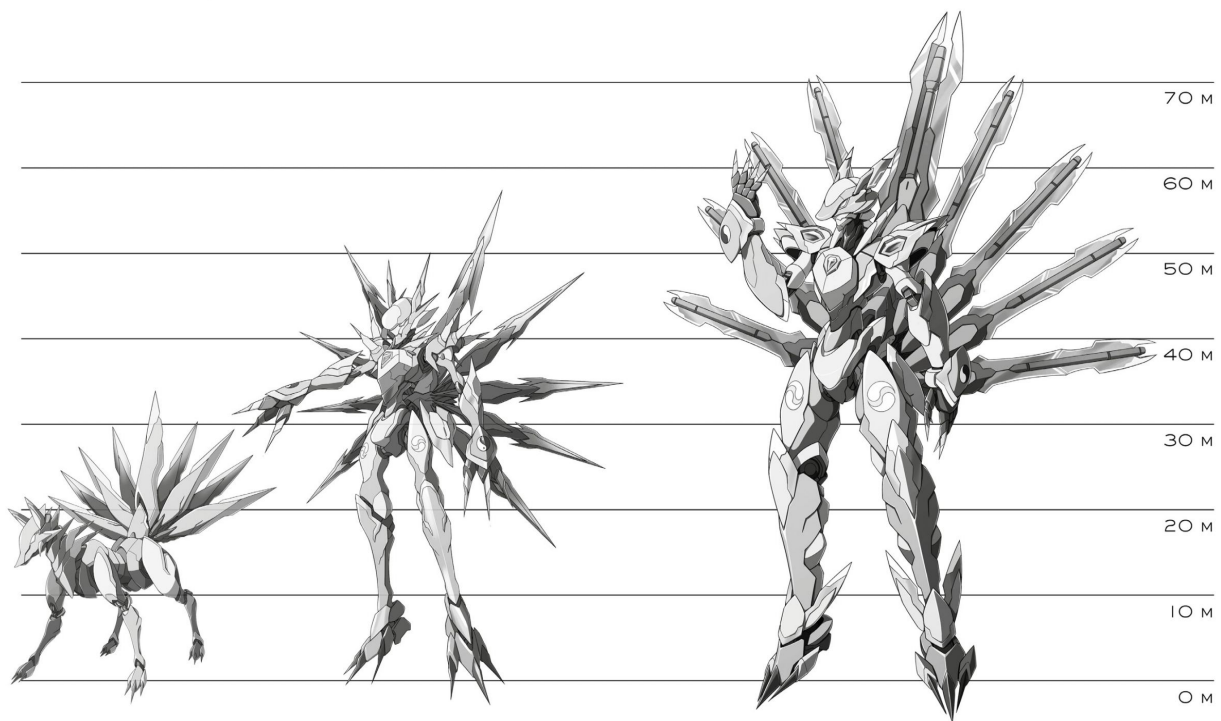
ЗАЛІЗНА
ВДОВА

—————> ПЕРЕВАГИ КОЖНОГО ТИПУ

ТИП ХРИЗАЛІДИ: ДЕРЕВНИЙ
 РОЗМІРИ: КЛАС «ПРИНЦ»
 ПІЛОТ ЯН: Ян Г'ван
 ПІЛОТЕСА ЇНЬ: змінюється

«ДЕВ'ЯТИХВОСТА ЛИСИЦЯ»

СТАНДАРТНА ФОРМА

ВИСХІДНА ФОРМА

ГЕРОЇЧНА ФОРМА

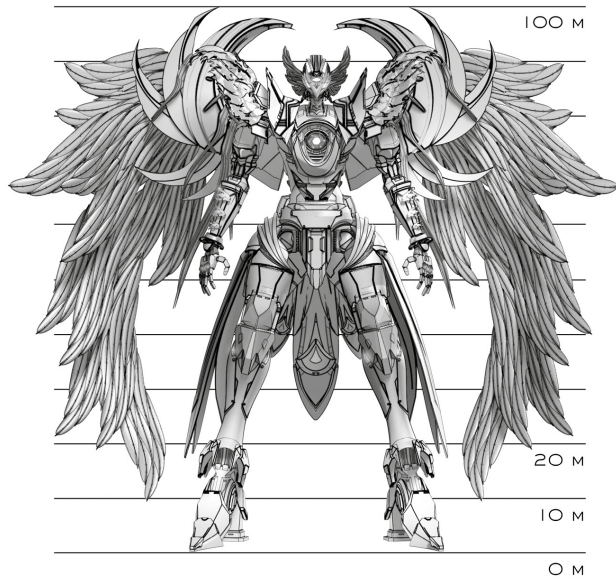
ТИП ХРИЗАЛІДИ: вогняний
РОЗМІРИ: КЛАС «КОРОЛЬ»
ПІЛОТ ЯН: Лі Шимінь
ПІЛОТЕСА ІНЬ: Ву Дзетянь

«ЖАР-ПТАХ»

СТАНДАРТНА ФОРМА

ВИСХІДНА ФОРМА

ΓΕΡΟΪΧΗΝΑ ΦΟΡΜΑ

ТИП ХРИЗАЛІДИ: МЕТАЛЕВИЙ
РОЗМІРИ: КЛАС «ПРИНЦ»
ПІЛОТ ЯН: Ян Дзянь
ПІЛОТЕСА ІНЬ: Дугу Целво

«БІЛИЙ ТИГР»

СТАНДАРТНА ФОРМА

ВИСХІДНА ФОРМА

ГЕРОЇЧНА ФОРМА

ТИП ХРИЗАЛІДИ: ВОДЯНИЙ
РОЗМІРИ: КЛАС «ПРИНЦ»
ПІЛОТ ЯН: ДЖУ ЮАНЬДЖАН
ПІЛОТЕСА ТІНЬ: МА СЬОВ'ІН

«ЧОРНА ЧЕРЕПАХА»

СТАНДАРТНА ФОРМА

ВИСХІДНА ФОРМА

ГЕРОЇЧНА ФОРМА

Зважайте, що ця книжка містить сцени насильства та жорстокості, роздуми про самогубство, обговорення сексуального насильства та згадки про нього (хоча й без зображень), алкогольної залежності та катувань.

Ця книжка не історичне фентезі й не витвір альтернативної історії, це футуристичний сюжет, дія якого відбувається в цілковито іншому світі, натхненному культурними елементами з усієї історії Китаю, за участю історичних постатей, відтворених у геть інших життєвих обставинах. Переосмислення цих історичних героїв відбувалося зі значними творчими вольностями, як-от зміна їхнього родинного виховання або старшинства, адже на меті не було точності щодо конкретної епохи. Щоб дістати достеменні історичні відомості, зверніться до наукової літератури.

ВСТУП

Хундуни¹ насувалися. Цілий табунець гуркотів крізь пустку, здіймаючи в нічній пітьмі пилову бурю. Їхні округлі безлиці тулуби з духометалу вилискували під сріблястим півмісяцем на тлі неба, всипаного мерехтливими зірками. Менш досвідченому пілотові довелося б опановувати себе, перш ніж стати з такими до бою, але Ян Ёван не розгубився. Біля підніжжя вартової вежі одразу за Великим муром він уже запускав свою хризаліду — «Дев'ятихвосту лисицю». Густо-зелена махина, заввишки як семи- чи восьмиповерховий будинок, шкребла металевими кігтями, аж земля здригалася.

Хризаліда не простий бойовий апарат, він не дарма зветься як істота, з якої народжується комаха. Ян Ёван керував такою «лялечкою» не за допомогою керма чи важелів, як в електрокареті або говеркрафті. Ні, він сам *ставав* нею. Поки його смертне тіло дримало в кабіні пілота, обхопивши пілотесу-конкубіну, обрану ним до цієї нічної битви, розум подумки командував кожною деталлю «Дев'ятихвостої лисиці», нацьковуючи її на той табун, що сунув з-за обрїю. Віддалік обабіч мчали ще кілька силуетів хризалід, котрі перебували з ним на бойовому чергуванні.

Крізь тоненькі акупунктурні голки вздовж крісла, що були встромлені в хребет пілота, Ян Ёван спрямував ці, власну життєву силу, щоб заживити нею «Лисицю». Ці — життєва сутність, яка рухає все у світі: від вигулькування паростка до спалаху полум'я й оберту планети. І черпав пілот не лише власну енергію: за допомогою ментального зв'язку через «Лисицю» смоктав ще й силу конкурбіни. Розум «наложниці» не мав сили чинити на те жодного опору, бо геть потонув у духові пілота-керівника. Перед очима проминали якісь уривочки її спогадів, та він щосили намагався викинути їх із голови. Про конкурбін ліпше не знати забагато. Єдине, що йому потрібно, — аби її ці взаємодіяла з його власною, посилюючи тим духотиск аж так, щоб керувати такою чималою хризалідою.

Першою до Ян Ёвана підлетіла вервечка хундунів найпростішого класу: вони скидалися на величезних металевих жуків, що

намагаються вгризтися в «Лисицю» й пожерти її. Уся веселка їхньої різнобарвності тьмяніла в слабкому зоряному світлі. Та деякі вже сяйнули й випустили зі своїх тулубів струмені бойової ци, подібні до вибухів світла чи тріскучих блискавок. Якби Ян Ёван постав перед ними як людина, вони, здоровенні, мов домини, насунули б на нього й миттю перетворили б його на хмарку пари — та коли він пілотував «Лисицю», хундуни були замалі, щоб йому зашкодити. Хапав їх «Лисиччиними» пазурами, і його щораз пронизували сплески чужих емоцій: скорботи, жаху, люті — бурхливих, але вже застиглих. Він не знав усіх подробиць виробництва хризалід з оболонки хундунів — таке відомо хіба найбільш високопоставленим інженерам. Однак всі ті століття технічних удосконалень не зарадили прибрати цей дефект: прохромлюючи корпус хундуна, пілоти вимушені були теж відчувати те, що відчуває сам хундун.

Пілоти не схильні балакати про таке прилюдно, але опиратися тим емоціям, що відвертають увагу, — збіса виснажлива частина бою. Ян Ёван був одним із найпотужніших пілотів з нині живих саме тому, що вмів добряче від того відсторонюватися. Долаючи психічний натиск, він далі гамселив хундунів. За ним вимахували й скреготіли дев'ять хвостів, ніби дев'ять новеньких кінцівок, з лунким ляскотом віджбурюючи більших хундунів.

Ян Ёван не мав до них жалю. Хундуни — космічні загарбники, які за дві тисячі років тому зруйнували досягнення людської цивілізації та роздрібнили людство на купку окремих племен. Якби не Жовтий Володар, легендарний вождь племені, який з ласки богів винайшов спосіб будувати хризалід, цивілізація ніколи б не відновилася, а планетою вже порядкували б хундуни.

Дрони з камерами кружляли навколо «Лисиці», немов червонооки мухи. Деякі — з Армії визволення людства, решта — від приватних медіакомпаній, що транслюють битву на всі терени Хвасі. Ян Ёван пильнував щосили: не можна дозволити собі схибити й розчарувати шанувальників.

— «Дев'ятихвоста лисице», у ватазі є «принц»! — долинув із динаміка в кабіні «Лисиці» крик військового стратега.

Ян Ёван завмер напоготів. Хундун класу «принц» — нечастий супротивник: в одній ваговій категорії з «Лисицею». Якщо ліквідувати такого з мінімальними пошкодженнями, рештки машини можна буде вбудувати в нову хризаліду класу «принц» — або ж пожертвувати богам в обмін на якісь значні дари: наприклад, посібники з передових технологій чи медицини. І ще перемога дала б потужний поштовх для підвищення у званні. Може, нарешті вдасться обійти Лі Шиміня, цього визнаного вбивцю, який не заслуговує на ім'я найкращого пілота зі всієї Хвасі.

Для влучності пострілу треба перевести «Лисицю» в складнішу конфігурацію.

— Сін Тянь, прикрий! — гукнув Ян Ёван до найближчого товариша через пащу «Лисиці», і його ци рознесла вигук по всьому полю битви. — Мені треба трансформуватися!

— Зрозумів, полковнику! — проволав Сін Тянь із «Безголового воїна»: у його хризаліди на місці сосків світилися жовтаві очі, а рот містився там, де має бути череву.

Він тупцяв перед «Лисицею», молотячи хундунів, що кишили довкола, величезною духометалевою сокирою. Ті гинули, розкидаючи бризки світла.

Упевнившись у підтримці, Ян Ёван пропустив свою ци крізь «Лисицю» найпотужнішим зусиллям духу, на який спромігся. Кострубату зелену шкіру «Лисиці» пронизали промені тріщинок.

Хай хризалід і ладнали з решток хундунів, та вони в усіх сенсах переважали. Хундуни такі безглузді створіння, що не здатні розкрити можливості самого духометалу, з якого зроблені, щоб стати чимось інакшим, аніж округлі краплі.

А от люди здатні на дещо більше.

Ян Ёван уявив Висхідну Форму «Лисиці», і хризаліда стала трансформуватися. Її кінцівки стоншилися й видовжилися, талія втягнулася, а плечі розгорнулися — «Лисиця» зробилася більш людиноподібною. Дев'ять хвостів загострилися, неначе списи, тепер вони стриміли променистим віялом: саме так справжні дев'ятихвості лисиці розпускають хвости, аби залякати ворога. Пілот надав «Лисиці»

вертикального положення: тепер його ці струменіла найпотужнішим духопотоком, і йому не бракувало контролю й точності, щоб утримувати апарат на двох ногах. Це вивільнювало передні кігті «Лисиці», роблячи їх серйозною зброєю.

Дотягнувшись через плече, Ян Гван учепився кігтем в один із хвостів-списів «Лисиці» й висмикнув його в неї зі спини. Продерся крізь розбурханий рій різномастих хундунів, аж поки відшукав екземпляр класу «принц», відтак опустився нижче та подався вперед. Спис розітнув ніч, кинувши відблиск місячного сяйва, і прохромив кругле черево хундуна — безформне, хіба що шість блаженських комашиних лапок стирчало. Духометалева поверхня луснула й розлетілася на друзки з оглушливим звуком: наче цілий склад порцеляни вибухнув і злетів у повітря. Ян Гван щосили протистояв потокові хундунової люті й жаху: його наповнене енергією ци ядро розпорскувалося й тьмяніло.

Інші хризаліди, що розкидали довкола хвилі лискучих хундунів, затюкали від захвату. Дрони з камерами дали великий план шматків луски хундунів: Ян Гван уявляв собі, як тішаться біля своїх екранів простолюдини всієї Хвасі. Пілота поглинуло радісне захоплення, він видер списа з хундунового черева й відскочив у «Лисиці» назад. Проте, дарма що контакт урвався, десь на дні свідомості все ще маяли рештки чужого страху.

Тепер емоція линула від його конкубіни, немов хвиля, що накочується на берег.

Знайома мить: коли відчуваєш, що розум «наложниці» вже не повернеться до її тіла. Він тепер підсвідомо контролював у ній геть усе, аж до кожного серцевого стуку. Щойно він від'єднається, її серце спиниться, і вона відійде в потойбіччя. Інакше ніяк.

Слід розуміти, що родина конкубіни отримає непогану компенсацію. Знаючи про це, її душа безтурботно спочиватиме в Жовтих Джерелах.

Він не пам'ятав, як її звати. Намагався не тримати цього в голові. Через нього пройшло вже стільки пілотес-конкубін, що як на всіх зважати — сили геть не лишиться. А він не може дозволити собі відволікатися. Йому треба світ захищати.

Вона розуміла, на що йде. Це вона сама вирішила вступити до нього на службу.

Ян Гван зосередився на битві, шпигав і троцив решту ватаги. Шанувальники можуть засинати втішеними: їхня домівка надалі в безпеці.

Шляхетна жертва конкубіни не буде марною.

¹ Одне з небагатьох свідомих фонематичних і диференціювальних відхилень (див. також: Кунлун, ци) від відтвореної у виданні української практичної транскрипції китайської мови Надії Кірносолої, Наталії Цісар. (*Тут і далі прим. пер.*)

ЧАСТИНА ПЕРША

ШЛЯХ ЛИСИЦІ

Живе в горі така істота, на вигляд як лисиця з дев'ятьма хвостами, а голос її — немов плач немовляти. Харчується людським м'ясом.

Класика гір і морів

山海经

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

МЕТЕЛИК, ЯКОМУ Б КРАЩЕ НЕ БУТИ МОЄЮ ЗАГИБЛОЮ СЕСТРОЮ

Протягом вісімнадцяти років мої зрослі на переніссі брови рятували мене від страшної долі бути проданою і зазнати болісної смерті.

Сьогодні я звільняю їх від цієї милостивої служби.

Гаразд, фізично *не я* це роблю. Пінцетом, що залишила мені сестра, орудує Їджі. Стоячи навколішки на бамбуковій рогожці, розстеленій під нами на вологій лісовій землі, він зводить мені підборіддя й видирає волосинку за волосинкою. Шкіра горить так, ніби її повільно підсмажують. Їджі все смикає, і чорнильно-чорні струмочки волосся, зачесаного з боків нагору, спадають на його світлий шовковий халат. А моє волосся, достоту більш скуйовджене й шерхле, ніж у нього, зібране неохайним пучком і зав'язане подертою ганчірочкою. Вона хоч і тхне жиром, та не дає пасмам вибиватися на обличчя.

Я намагалася зберігати незворушність. Але припустилася помилки: задовго вдивлялася в м'які риси зосередженого обличчя Їджі, прагнучи закарбувати їх у пам'яті, аби було за що потриматися в останні дні життя. Живіт скручує, на очі накочується гаряча хвиля. А коли намагаєшся кліпати, заганяючи сльози назад, то крапельки котяться по крилах носа — от шкода, ця вихватка ще ніколи не спрацьовувала як треба.

Звісно, Їджі це помічає. Спинається перевірити, що ж не так, хоч і не має підстав підозрювати, ніби трапилося щось серйозніше за фізичну реакцію на знущання над моєю шкірою. Хоч і гадки не має, що ми бачимось востаннє.

— Ти як, Дзетянь, усе нормально? — шепоче, простягаючи руку з пінцетом до хмарки прохолодної вологи — у повітрі серпанок від водоспадика, що поряд із нашим сховком.

Бурхливий струмок біля низькорослих дерев, під якими ми тулимося, ховає його голос від сторонніх вух.

— Якщо й далі перериватимешся, то напевно нормально вже не буде. — Закочую очі під опухлими повіками. — Ну ж бо! Домучмо вже це все.

— Добре. Гарзд.

На його набурмосеній мармизі ледь бринить усмішка, яка крає мені серце. Він витирає мені очі шовковими рукавами свого вишуканого халата, відтак знову підсмикує їх вище ліктів. Багатійські такі рукави: задовгі й надто розтеліпані, щоб ставати до роботи. Я з них кепкую щораз, як він заходить. Хоча, по честі, Їджі й не винен, що батько не дозволяє йому та його двадцяти семи братам і сестрам полишати масток у чомусь менш розкішному.

Яскраве сонце, щойно пробившись крізь хмари по багатоденних дощах, потічками струмує крізь наш потаємний світик вогкої спеки й хиткого листя. На його бліді передпліччя лягають мережива світлотіні. Нас огортають буйно-зелені весняні аромати, такі насичені, аж на язика смакують. Його коліна — а він навіть тут усадовився у манірно-бездоганній позі — тримаються на крихітній, але непереборній відстані від моїх недбало складених ніг. Його вишукані шовкові шати кричущо недоречні поряд із моїм домотканим одягом: благоденською тунікою і пошарпаними штанами. До зустрічі з Їджі я й гадки не мала, що тканина взагалі здатна бути такою біленькою та гладенькою.

Він береться смикати хутчіше. Це й справді боляче, ніби моя суцільна брова — то жива істота, яку по шматочку роздирають навпіл, тому знову пустити сльозу буде цілком природно.

Краще б його в це не втягувати, але розумію, що на певному етапі стане надто боляче дивитися на власне відображення й робити це самотужки. Я ж бачитиму перед собою старшу сестру Жуї. Без цього відрослого волосу, через який моя ринкова ціна була така невисока, я стану надто схожа на неї.

Та ще я не певна, чи здатна сформувати з того, що маю, дві однакові брівки. А як зголошуватися на смерть, коли в тебе брови несиметричні?

Щоб відволіктися від пекучого болю, гортаю сторінки на планшеті, що світиться на колінах Їджі: читаю, що він там позанотовував у школі з часу свого останнього візиту до мене минулого місяця. І кожний доторк до екранчика ніби ще обурливіший, ніж перебувати з ним наодинці на межовій горі, огорнутій зеленню й весняним теплом, вдихати разом густі вири землистого п'яного повітря. Старші з мого поселення кажуть, що дівчатам не можна торкатися цих небесних пристроїв: мовляв, ми їх осквернимо своєю... ну, не знаю, порочною жіночістю чи ще чимсь такого штибу. Тільки завдяки богам із небес технології на кшталт цих планшетів було відновлено після загубленої епохи людства, коли доводилося плазувати перед хундунами. Та мені байдуже, чим я там заборгувала старшим або богам. Якщо мене не поважають лиш за те, що належу до «неправильної» половини народу, чого це я їх повинна поважати.

Екран на тлі затіненого халата Їджі світиться, немов повний місяць, ваблячи знаннями, які мені мати не належить, знаннями далеко за межами мого злиденного поселення. Мистецтво. Наука. Хундуни. Хризаліди. Пальці аж сверблять підсунути планшет ближче, та соватися не можна: із заглиблення в пристрої струменить цівка неонового світла, проектуючи на моє чоло обриси ідеальних, математично вивіренних брів. Їджі та його засліпіві пристрої ніколи не підведуть. Він злагодив цю конструкцію за лічені хвилини по тому, як я збрехала, нібито родичі виголосили мені «останнє попередження» щодо зрослих брів.

Як же він мене зненавидить, коли дізнається, в чім саме допоміг мені насправді.

З галузки над головою зривається крапля. Проковзує йому по щоці. А Їджі так захопився, що й не помічає. Кісточкою пальця стираю мокру доріжку з його обличчя.

Він аж уп'явся в мене широко розплющеними очима. Випещена шкіра, мало не напівпрозора, червонясто спалахує.

Не можу втриматися й не вишкіритися. Повертаю долоню, щоб торкнутися тепер пучками, і підморгую.

— А що, такі вже гарні брови, що встояти несила?

Їджі насмішено форкає голосніше, ніж зазвичай, миттю ляскає себе по губах і озирається, хоч ми й у надійному сховку.

— Припини! — кидає тихіше, і сміх тане невагомою пір'їнкою. Відсувається від мого погляду. — Дай доробити.

Щоки йому палають щораз дужче, неприховано, і від цього мене обпікає соромом.

«Скажи ж йому», — благаю сама себе подумки.

Проте я просто якомога недбаліше опускаю руку й клацаю на наступний розділ його шкільних нотаток. Це заняття зі суспільствознавства: статистична динаміка хундунських нападів.

Хіба я можу йому зізнатися й поставити під загрозу свою місію? Хай там як наші стосунки вбачаються самому Їджі, я ніколи не припускалася такої помилки, щоб сприймати їх серйозно. Він син буквально найзаможнішої особи у Хвасі, а я дівчина з прикордоння, яку він випадково перестрів, шукаючи трохи тиші та спокою у найвіддаленішій місцині, куди тільки може дорулити ховербайком. Якщо нас упіймають разом, то не тільки його запхають до свинячої клітки та втоплять заради збереження фамільної честі. Дарма що ми не переступали жодних недозволених меж.

Погляд мимоволі мандрує до його губ і зупиняється на їхніх ніжних вигинах, тут я згадую, як одного разу вголос подивувалася, які вони м'якенькі. Їджі зізнався, що це завдяки чотириступеневій процедурі з відлучення та зволоження, і я так розреготалася, аж сльози виступили, та коли торкнулася його губів, сміх увірвався: я просто залякла, вдивляючись йому в очі на близькій відстані.

Тоді я миттю відсахнулася й змінила тему розмови.

Якась часточка в глибині душі, вразлива й пошморгана, болить від думки про те, чого нам із ним не судилося, але я не відкидаю (і не можу відкинути) можливість того, що для нього це все сама лише забавка. Що я не єдина дівчинка-селянка, до якої він навідується у вихідні. Що тільки-но я здамся, він зав'яже шовковий пояс свого бездоганного халатика й розсміється мені в обличчя, глузуючи: мовляв, як те, що важить таку дрібочку для нього, може бути справою життя й

смерті для мене, — але мене все одно зачаровували його ніжні усмішки й тихі шепоти.

Можливо, це моя обережність надала пригоді захопливості, і саме це змушувало його вигулькувати наприкінці місяця вже протягом трьох років.

Я ніколи не дізнаюся, що його насправді спонукає. І це тільки на краще. Поки я не здаюся на владу емоцій — не програю, хай там яка гра триває.

А втім, як подивитися правді у вічі, то, якщо цієї миті нас уполює хоч усе селище, рідня мене не потопить. Нарешті ж я роблю те, чого вони прагнуть: причепурююся, щоб мене можна було продати до армії як пілотесу-конкубіну. Як вони вчинили з моєю сестрою.

Звісно, їм нічого не відомо про мої серйозніші, смертельні плани.

Поки Їджі переходить до нижньої частини моїх брів, я затримую палець на картинці бою між хундунами та хризалідами в його робочому зошиті. Хризаліда «Білий тигр» така струнка та яскрава, що й не скажеш, буцімто колись вона була округлою безформною хундуною оболонкою. Зображена у своїй Героїчній Формі, у найвищому зі ступенів трансформації, вона має вигляд людиноподібного тигра-воїна з гладенького молочного скла. Її обладунки облямовано сяйливими зеленими й чорними лініями, і кольори трохи розпливаються: «Тигр» здіймає кинджал-сокиру завбільшки з чимале дерево. Цю хризаліду армія найчастіше використовує у промороліках, і на неї справді вельми любо глянути. Пов'язані з нею ментально хлопець і дівчина — Гармонійна Пара. Ризик того, що хлопців розум поглине дівочий і прикінчить його, щойно закінчиться битва, не надто великий.

На відміну від вирішеної долі пілотес у більшості інших випадків.

Коли родичі змусили мою Старшу Сестру зголоситися на службу під орудою пілота класу «принц» (це другий ступінь із найвищих), я боялася, що вона загине саме так. Але на поле битви вона так і не потрапила. Пілот убив її традиційним способом: фізично. За віщо, не знаю. Сім'я отримала лише купку попелу, яка від неї лишилася.

Невтишимо журяться вже вісімдесят один день... бо не отримали чималої армійської компенсації, на яку так розраховували.

Дотепно. Про Старшу Сестру все життя невпинно *дбали*.

«Коли там Жуї збирається заміж?»

«Чи зголоситься вона натомість на службу?»

«Божечку, а чи не засиділася Жуї на сонці? Диви, як би не підзасмагла!..»

Про неї припинили турбуватися, щойно надійшла звістка про її смерть. У мене навіть не поцікавилися, що я вчинила з її попелом. Тільки ми з Їджі знаємо, що сестру відніс найближчий струмок. Це наша маленька таємниця на трьох.

Переводжу погляд на справжню хризаліду — лялечку метелика, що звисає з гілки обік Їджі. Апарати-хризаліди назвали на їхню честь, позаяк у народі кажуть, нібито загиблі пілоти перетворюються на метеликів. Якщо це правда, то дуже сподіваюся, що саме оця — не моя сестра. Сподіваюся, вона полетіла далеко, якнайдалі звідси — деінде, куди не дістануться ані старі сільські огудники, ані пронириліві пліткарі, ані мерзотники-пілоти.

У лялечці вже певний час тіпається новонароджений метелик, відчіплюється від поверхневого шару луски. Аж ось нарешті роздирає мембрану. Висовується голова, яка стирчить донизу. Висовуються вусики, ворущаються. І — урочистий фінал: комаха вся розкривається й вивільнюється з хризаліди, немов розквітла квітка.

Метеликів у наших лісах скільки хочеш, тож видовище не геть неповторне.

От тільки коли цей метелик розправляє крильця, стає видно: візерунки на них не збігаються.

— Отакої! — випростуюсь я.

— Що там таке? — озирається Їджі через плече.

— У цього метелика різні крила!

Їджі також видає здивований вигук, котрий засвідчує, що це не якийсь пересічне явище, невідоме мені як провінційній селянці. Він повідомляє, що мої брови вже майже готові, і наводить на метелика планшет, щоб зняти відео великим планом.

Очі нам не зраджують. Одне крильце чорне з білою плямкою, а друге біле з чорною — просто-таки символ «Їнь-Ян». Ці метелики, власне, так і зветься, от тільки я ще ніколи не бачила такого, щоб мав Їнь на одному крилі й Ян на другому.

— Як таке сталося? — я аж рота роззявляю.

— Ти сама знаєш, що робити, коли маєш запитання, — розпливається в усмішці Їджі.

— «Пошукай». Зрозуміла. — Відкриваю на Їджіному планшеті Їджі пошуковик, як він мене навчив. Користуватися ним нескладно — досить лише ввести ключові слова свого запитання, — але ж як це фантастично й лячно: кілька разів клацнеш — і отримуєш доступ до всієї мудрості, що її міські науковці відновлюють із зашифрованих посібників, які боги припосилають нам, коли офіруємо їм достатню данину.

Зосереджено мружуся на науковий текст, який видали мені результати пошуку. Його значно складніше читати, аніж шкільні нотатки Їджі, але я рішуче налаштована розібратися самотужки. «Очевидно, наявність різного виду крил означає, що метелик має... одночасно і жіночу, і чоловічу стать».

Від такого повідомлення мені аж нахмурені брови зводяться і щелепа відвисає.

— А що, таке буває?!

— Авжеж, біологічна стать у природі має купу різновидів. — Їджі підсувається до мене на бамбуковій рогожці, відгортаючи поли халата від багнюки. — Існують навіть такі істоти, які здатні змінювати стать залежно від власних потреб.

— А я думала... — Мурашливо кліпаю очима. — А я думала, що жінки є жінки тому, що їхня первісна ци має у своїй основі Їнь, а чоловіки є чоловіки тому, що їхня первісна ци має у своїй основі Ян.

Їнь і Ян — це протилежні сили, які рухають усесвіт. Їнь — це все холодне, темне, повільне, пасивне й жіночне. Ян — це все гаряче, яскраве, жваве, активне й чоловіче.

Принаймні так казала мама.

Їджі знизує плечима.

— Гадаю, все не аж так жорстко. У Ян завжди є певна частина Їнь, а в Їнь — якась частина Ян. Це й на символі видно. Поміркувавши про це, я дійшов думки, що трапляються навіть випадки, коли народжуються такі люди, як-от цей метелик: коли неможливо чітко окреслити, якої вони статі.

Я витріщаюся на нього ще круглішими очима.

— А якщо така людина стає пілотом, то яке місце має посідати?

В усіх хризалідах сидіння розташовані однаково штибом. Дівчата сідають на нижнє місце Їнь, а хлопці — на трохи вище місце Ян ззаду: так, щоб обхопити дівчину руками.

Їджі зсовує тонкі брови й задумливо поплескує по рогожці.

— Залежно від того, до якого гендеру вона ближча?..

— Та що це взагалі означає? Де межа, за якою сидіння для людини вже не працюватиме? — Я зависаю. — Що в гендері взагалі аж такого важливого для системи? Хіба пілотування — справа не цілковито розумова? Чому ж тоді в жертву силі неодмінно мають приносити саме дівчину?

— Я... Я не знаю.

Намагаюся відшукати офіційну відповідь на своє питання, але натикаюся на червоний попереджувальний значок.

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ: У ВАС НЕДОСТАТНЬО ПРАВ. ДОСТУП ДО РЕЗУЛЬТАТІВ ОБМЕЖЕНО.

— Облиш, стосовно будови хризалід ти нічого не накопаєш. Це щоб ніхто не міг створити недозволені бойові одиниці.

Їджі забирає у мене планшет.

Безвольно випускаю пристрій з рук, зосереджено вдивляюся в метелика з одночасно їньськими та янськими крильцями.

«Жінка». Ця наліпка мені геть нічого не давала, окрім як диктувала, що я можу робити, а чого не можу. Нікуди не можна без дозволу. Не можна, щоб видніли оголені частини тіла. Не можна розмовляти голосно, ще й нечемно, чи то взагалі нічирк, якщо просторікують чоловіки. Не можна прожити ані дня без постійного усвідомлення, а чи

достатньо я тішу око. Жодного майбутнього, окрім як родити чоловікові сина за сином або загинути в хризаліді, щоб дати якомусь хлопцеві силу здобути собі славу.

Це все ніби кокон, щільно стягнутий навколо всього мого буття. Якби я лишень могла, я жила б як цей метелик: так, щоб сторонній витріщача не міг так зразу повісити на мене простенький ярличок.

— Їджі, а ти вважаєш, що дівчата від природи призначені робитися жертвами? — бурмочу я.

— Ну, це не може бути правдою, бо ти ж дівчина, а ти такого ніколи не зробиш.

— Отакої ще!

Попри всю свою пригніченість, у мене виривається пирхання.

— Що? І де тут брехня?

Їджі втирає руки в боки, рукави зісковзують на долоні.

— Та ні, яка там брехня!.. — видаю напружену посмішку.

І тут крива міна зразу сповзає з лица.

Ні за кого іншого я б не погодилася жити та страждати, але я ладна померти, аби помститися за сестру.

Їджі мрійливо всміхається.

— Хоча якщо чесно, то немає нічого поганого в тім, щоб дорожити життям. Битися за те, чого прагнеш. Як на мене, це гідне захоплення.

— Ого! — пирхаю під носа. — Аж такі чарівні тепер маю брови?

Їджі сміється.

— Брехати тобі не наважуся, тож маю визнати: у загальноприйнятому сенсі ти стала симпатичнішою.

Його усмішка м'якшає. Очі виблискують у мереживній тіні, немов нічні озерця, в яких відбиваються зорі.

— І все одно ти та сама Дзетянь, яку я знаю. Як на мене, ти найпрекрасніша дівчина у світі, хай там який у тебе вигляд.

Серце мені стискається й рветься на шматки.

Не можу я так. Не можу я зникнути й не сказати йому все чесно.

— Їджі, — проказую я похмуро, ніби видихаю темний дим.

— Вибач, мабуть, я був... О ні! Я бовкнув якусь дурню? — Він нервово хихотить. — Якщо взяти шкалу від «одиниці» до позначки

«пан середнього віку, який вимагає любенько йому всміхнутися», то на скільки позначок я був незграбний?

— Їджі. — Хапаю його за руки, ніби це вбереже його від такої звістки.

Він змовкає, розгублено втупившись у наші зчеплені пальці.

— Я піду на службу пілотесою-конкубіною.

Я змогла це проказати.

Йому аж щелепа відвисає.

— До кого... До якого пілота?

Розтуляю губи, але несила вимовити вголос ім'я цього недолюдка.

— До нього.

— До Ян Гвана?!

Їджі зазирає мені в очі.

Киваю, обличчя немов скрижаніло.

— Дзетянь, він згубив твою сестру!

— От саме тому. — Відпускаю руки Їджі й витягаю зі свого закрученого ганчіркою волосся довгу дерев'яну шпильку. — Я стану його прекрасною палкою «наложницею». А потім... — Розламую шпильку навпіл: із середини стирчить гостре лезо. — Переріжу йому горлянку, як засне.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ЯК ВОДУ ЗА ДВЕРІ

Сама-одна канделяю гірськими стежками, спираючись на бамбуковий ціпок. Наді мною сплітається мережка лісових тіней, посічена лезами багряного смерку. Якщо не верну додому до того, як сонце опуститься за західні верхівки, мої родичі вирішать, що це вже остання моя спроба втечі. Усе поселення кинеться прочісувати гори з ліхтариками й гавкучими псами. Не можна допустити, щоб їхні доньки вважали, ніби можуть утекти.

Листя перетворюється на кашу під моїми крихітними розтоптаними черевичками, які Їджі вже тисячу разів пропонував мені замінити на нові. Але я не приймала жодного з його подарунків, побоюючись, що рідня про нього пронюхає. До горла клубок підкочується, як згадаю його нажахане обличчя, коли він зачув, що я сама собі надумала, як зривався йому голос, коли він гукав до мене — а я кинулася до лісу, тікаючи від розмови. Не треба було йому зізнаватися. Він не міг не намагатися мене зупинити.

А тепер ця жахлива мить стане нашим останнім спогадом одне про одного.

Не певна, що чула, як над вершечками дерев дзижчить його ховербайк, але сподіваюся, Їджі забрався з гір. Він нічого не змінить. Я йому не належу. І нікому не належу. Вони можуть про мене так думати, але хай як мене лятимуть, страхатимуть, битимуть — вони не здатні насправді керувати тим, що діється у мене в голові, і гадаю, це їх страшенно бісить.

На краю лісової стежки марить криваво-червоний призахідний серпанок. Тіні розступаються, і поглядові відкриваються рисові тераси, на яких я зростала: цілі гірські схили висічено сходами, що здіймаються до небес. На кожному уступі виблискують рівчаки

зібраної дощової води, живлячи вруна рису та віддзеркалюючи розпечене небо. Пробираюся поміж заповненими водою канавами-клинами, а понад ними пропливають розбурхані хмари. Ціпок вгрузає в сірі плями багнюки. З будинків, що купочки туляться на терасах, здіймаються дими від обідньої смаженини. Смуги їх вплітаються в помаранчеву присмеркову імлу, яка клубочиться навколо найвищих вершин.

Однієї шкуродерної зими (мені тоді виповнилося п'ять роцків), коли мороз так люто тиснув на землю, аж рисові тераси взялися кригою натвердо, бабуся змусила мене рушити ними босоніж. Коли кришиниця вгризлася мені глибоко в тіло, аж воно побуряковіло, вона виштовхала з будинку всіх чоловіків, всадовила мене на скрижанілий бетон і занурила мені ноги в дерев'яну балію з кип'яченою свинячою кров'ю, змішаною зі знеболювальним засобом. Відтак двійко моїх тіток притискали мене до підлоги, а бабуся поламала всі кістки уздовж склепінь моїх стоп.

Той дикий зойк, що вирвався в мене, досі зринає в моїй голові, коли я найменше очікую, і від того я приголомшено закликаю посеред будь-якої справи.

Утім це не про біль. Біль нездатний мене здивувати: відтоді він мене ніколи не полишав. З кожним моїм кроком по ногах лупить блискавка, пронизуючи тіло наскрізь.

З кожним. Геть кожним. Кроком.

Я більше не ходжу. Той пекучий прохід по замерзлій рисовій терасі виявився хвилинами, коли я ходила востаннє. Відтоді мої ноги перетворилися на опуклі, скривлені горби, які здатні хіба що *дибуляти*. Три пальці відвалилися через інфекцію, яка мало мене не звела в могилу — і назавжди позбавила рівноваги. Інші пальці «вчепилися» в підошви, стали ближчими до п'ят, ніби намагалися втиснути назад у ноги те місиво кісток і м'яса. Ступні в мене менші за долоні. Бездоганні лотосові стопи.

І це незле підвищує мою ринкову вартість.

Родичі нескінченно шпетять мене за надто буйну рослинність на обличчі й надмір жирових запасів на животі, та найгірші шмагання й

прокльони доводиться витримувати, коли опираюся тугим перев'язкам ніг.

Загусті брови можна вищипати, «зайву» вагу можна скинути поголодувавши, а от якщо лотосові стопи відростуть — то вже вони не лотосові. І жодний чоловік із поважної родини не візьме дівчину з неперев'язаними ногами.

— Без цього ми не відрізнятимемося від жонді! — гарикала на мене бабуся, коли я репетувала й схлипувала, вкотре зазнаючи болісного ритуалу.

Вона мала на увазі племена, які переважно кочують необхідними дикими землями, рятуючись від хундунів за принципом «усе майно на коней — і ноги в руки». Деякі з них увійшли до Хвасі, коли ми витіснили хундунів із чималих обширів території, інші — з віддаленіших районів — малими наполегливими струмочками просочувалися крізь Великий мур. Ми мешкаємо на прикордонні, тож у нас таких сусідів чимало. Родичі постійно товкмачать мені, щоб я не ставала схожою на їхніх жінок, які «сновигають по всіх усядах без усякого сумління, сорому чи пристойності».

Малою я велася на такі залякування й побоювалася вподібнитися до *тих жінок*. Та що старшою ставала, то важче було втямити, а що в них аж такого поганого.

Як проходжу повз купку будинків на покраяному терасами схилі гори, декілька чоловіків, що колінкують за польовою працею, відриваються від справи й витріщаються на мене, поки кульгаю повз них. Погнатися вони не наважилися б — тут усі між собою знайомі — але хіба ж хто промине нагоду ясно виразити свої жадання. Бачте, коли кожна бодай сяк-так милолиця дівчина з прикордоння або стає пілотесою-конкубіною, або її продають заможнішому містянинові, у тутешніх чоловіків виникає неабиякий клопіт із пошуком дружин, які понароджували б їм синів. Ціни на відданиць злетіли до десятків тисяч юанів, місцеві попросту не можуть собі дозволити такої розкоші... якщо не віддати на службу власних доньок чи не продати їх багатіям.

Це замкнуте коло, і ближчим часом йому не розірватися. На прикордонні ніхто добровільно не затримується. Більшість із нас тут

лише тому, що наша справжня прабатьківщина, провінція Джов, двісті двадцять один рік тому дісталася хундунам.

Кидаю на тих витріщак якомога лютіший погляд. Вода на терасі в призахідному сонці палає, немов розплавлена мідь, і я уявляю собі, ніби там закипає справжній жар і зварює їх заживо.

Тут ціпок переламується, і я падаю.

Тяжіння. Одне з перших наукових понять, що я дізналася від Їджі. І воно кидає мене на багнисту стежку, мало не на рисове поле. П'ясток проорює у трясовині криву борозну. Холодна липка маса хльоскає по щоці й потрапляє в ніздрі.

Спинаюся, спершись на обидві руки. З мого розпашілого обличчя стікає багно, скрапує на плащик. Готуюся почути вибух верескливого реготу.

А він не лунає.

Натомість чоловіки хлюпаються на своїй терасі, збуджено щось вигукують, юрмлячись навколо когось, хто тримає планшет.

Моє розгублене тіло пронизує трем.

Причому той трем рине від води.

Мені перехоплює дух. Землю струшують відчутні поштовхи, це від них збурюється водяна поверхня.

Там, далі за кордоном, розгортається битва між хундунами й хризалідами.

Притискаюся вухом до землі — байдуже, що від того бруднюся сильніше, а пов'язка на голові намокає. Великий мур від нас на відстані всього кількох гір. У безхмарні дні видко сіряві безживні вершини, з яких усю ці висмоктали вишикувані вздовж них хризаліди.

Вочевидь компанія дивиться пряму трансляцію, і кожен робить ставки, скільки бойових балів набере певний пілот. Але значно гостріше, глибше й різучіше відчуття — ловити всім тілом здригання, якими відгукується хризаліді вся планета.

Яка міць!

У горлі пересихає, але рот наповнюється слиною. Заплющую очі, уявляючи, як перебираю командування хризалідою, здіймаюся над дахами будівель і гепаю об землю своїми велетенськими кінцівками чи

сяйливими вибухами енергії ци. Я могла б здолати будь-кого, хто лишень намагався б мене знищити. Я могла б звільнити всіх дівчат, які прагнуть утекти.

Тут мої мрії розтинає бучне чоловіче гулюкання.

Хитаю головою. Брудні бризки летять на рукави. Стою навкарачки, уся закаляна, втуплююся у свій ціпок.

Варто мені зав'язувати з такими мареннями.

Не знаю, чи зарахує мені батько, що я втрапила додому до початку своєї «комендантської години». Останні промені сонця огортають нашу гірську браму примарним блакитним ореолом, перетворюючи гори на гігантські тіні, що зловісно скидаються на хундунів.

— Ти де була? — видихає мати через заґратоване віконце кухонної халабуди, приліпленої до будинку.

Голос її так само кволий, як і пара, що здіймається з глибокої пательні вок із кашею, яку мати поміщує. Бабуся сидить на табуреті позаду неї, чистячи лвою, летючу рибу, що водиться в терасових водах. На їхніх виснажених обличчях спалахують відблиски вогника жаровні, неначе вони ув'язнені в охопленому полум'ям льосі.

— У лісі.

Простягаю матері через віконце мішечок із травами та крохмалистими корінцями. Тим-то я й блукаю лісами, що збираю це зілля, через те й зустрілася колись із Їджі.

— Що трапилося?

Мати кладе мішечок на дерев'яну полицю, не відриваючи погляду від мого замурзаного виду. З-під вицвілої пов'язки стирчать пасма сивого волосся, тріпочуть у видимих струменях жару.

— Гепнулася. Ціпка зламала.

Хилитаюся на кам'яній доріжці, викладеній уздовж ряду будинків. Ставлю ноги обережно, намагаючись не зірватися на глиняний дах сусідів із нижчого ярусу.

— Тобі пощастило, що бій розпочався. — Мати зиркає далі, на двері нашого будинку. Очі помаранчево зблискують у світлі тріскучого вогнища. — Біжи хутенько. Аби батько тебе не побачив у такому вигляді.

— Гарзд.

— А завтра вичисти цей одяг як слід. Коли військові прийдуть, не можна мати такий вигляд.

Від того, як побіжно вона про це озивається, груди мені розчахне холодне лезо. У неї може й гадки не бути про мої справжні наміри, але ж навряд вона не розуміє, що, хай там як, призов коштуватиме мені життя.

Має пам'ятати, чим це закінчилося для моєї Старшої Сестри.

Та чи пам'ятає вона? Іноді мама так переконливо вдає, ніби нічого й не сталося, аж побоююся: а чи це не у *моїй* голові повно оманливих спогадів.

— Певна, мені видадуть ліпший одяг.

Роздивляюся смуги світла, що пробиваються з кухонного віконця.

— Все одно слід мати пристойний вигляд.

Припиняю тупцяти й розвертаюся, вдивляючись мамі просто у вічі.

Мої смертоносні плани мають один далекосяжний наслідок, на який я щосили намагаюся заплющувати очі. Вбивство Залізного Лицаря, пілота з максимальним духотиском понад 2000 одиниць — а у пересічної людини це десь 84, — зачепить три покоління моєї родини. Матір, батька, мого сімнадцятирічного брата Далана, бабусю з дідусем, тіток і дядьків. Усіх стратять разом зі мною. Надто вже важливі для військових цілей такі пілоти, як Ян Гван.

«Дайте мені бодай єдиний привід вас урятувати. — Вдивляюся в материне обличчя. — Зупиніть мене».

Усе, що мені треба, — однеденний знак, що вони варті моєї пощади. Однісінький знак, що вони цінують моє життя так само, як я маю цінувати їхнє.

Позаяк сенсу стримуватися вже немає, вибовкую свою найпекучішу думку вголос:

— Вас насправді більше обходить те, щоб я мала пристойний вигляд, аніж те, що я йду на загибель?

Обік мами тремтить і потріскує вогонь. Вона примружено придивляється до мене крізь дим і духовиту пару. Аж тут їй на обличчі розквітає усмішка — немов польова квітка посеред розпеченої пустелі.

— Брови вищипала, послухалася! Тепер ти гарненька.

Відвертаюся й шкандибаю далі, хай кожен крок — немов по оголених дротах.

Вона ніби геть не почула, що я сказала.

Сям і там у поселенні блимають електричні ліхтарі, освітлюючи вікна, ніби сьйливі очі, що їх мають хризаліди (а хундуни не мають). Над рисовими терасами віє вітерець, домішуючи гострі мускусні запахи до аромату смаженини від невибагливих трапез.

З прочинених дверей мого будинку ллється золотаво-пшеничне світло. Присмерки розтинають пискляві вигуки коментатора битви, що лунають із планшета, подарованого нашій родині урядом Хвасі (хоча, звісно, безборонно користатися ним можуть лише чоловіки). Батько, дідусь і брат примостили пристрій на нашому почорнілому від жиру обідньому столі. Усі троє вп'ялися в екран, і в очах під час кожного зіткнення хризаліди з хундуном відбиваються кольорові зблиски.

Ризикую переступити поріг. Кваплюся до кімнати, яку доводиться ділити з бабусяю та дідусем після другої спроби втечі декілька років тому.

— ...аж ось з'являється «Жар-птах»!

Заклякаю на місці, мало не перекинувшись. Аж кров холоне.

О ні, тільки не *цей* бойовий апарат.

Навіть моя одержима хризалідами сімейка, яка зазвичай шалено аплодує кожному знаменитому модулеві, збентежено стихає. Кому хочеться визнавати, що «Жар-птах» наразі — найпотужніша хризаліда Хвасі? У своїй Стандартній Формі понад п'ятдесят метрів заввишки, єдиний екземпляр класу «король» у нашому флоті. Але ж керує нею Лі Шимінь, засуджений до смертної кари напівжонді, який у шістнадцять уже встиг закатрупити власного батька й обох братів. Тепер йому дев'ятнадцять. І страту відкладено на невизначений термін лише через

те, що він має достобіса високий духотиск, рекордний за два століття поспіль.

Пілотеси-конкубіни завжди ризикують життям під час битви, але з ним загибель попросту гарантована.

Польоту з ним ще ніхто не пережив.

Дівчина ось-ось помре.

— Агов! — вириває мене з роздумів батьків вигук.

Я мало не підстрибую, хапаючись за дерев'яну стінку.

Стілець із рипінням відсувається бетонною підлогою. Батько здійсмається, між його нахмурених брів западають глибші тіні.

— Де це ти так запаскудилася?

Відчуваю, як під пов'язкою проступають крапельки холодного поту.

— Впала на терасах.

Ну, а що, і не збрехала, зрештою.

На екрані триває брязкання духометалу та виверження ци. Дідусь із братом далі вгуплюються в трансляцію, ніби нічого й не сталося. Батько обходить їх і суне на мене. Пучок журно теліпається на голові: волосся йому з роками відчутно порідшало.

— Дивись мені, аби не бавилася з хлопцем!

— Та, звісно ж, ні...

Задкую, впираюся плечем у двері дідусевої кімнати.

Брехня хіба наполовину. Не бавилася, а серце краяла.

Батько насувається дедалі ближче. Нависає просто наді мною і від того здається вдвічі кремезнішим.

— Дивись мені, щоб склала тест на дівочу цноту, коли...

Погроза мов батоном шмагає мене, аж відступає вічний страх перед батьком.

— Востаннє кажу: *нічого в мені не було!* — волаю я. — Припини доскіпуватися!

Він знічено мовкне, але вже відчуваю, як слідом рине хвиля шаленої люті.

Прослизаю у спальню й затраскую двері перед його носом.

— Ти що таке мені оце сказала?! — Від його крику здригається будинок, а від кулаків — двері. Латунна ручка так брязкотить, ніби

ось-ось розлетиться.

— Я ноги розмотую!

Рятуючись від загрози, тулюся спиною до одвірка.

Розмотані ноги — то ще непристойніше, ніж оголені груди. Уже не кажучи про сморід гнилої плоті — це вже само із себе окремий вид біологічної зброї. Дівчата мають підтримувати фантазії щодо їхньої вишуканості: взувати парфумовані вишиті черевички й ніколи не розмотувати бинтів у будь-чій присутності, навіть перед власними чоловіками.

Батькові кулаки дають спокій дверям, та легені далі видають бучний рев. «Нешаноблива! Невдячна! Шльондра!»

Типова картина.

Виринає кволо-вологий мамин голосок, намагається заспокоїти батька. Брат регоче. Дідусь увімкнув трансляцію на максимальну гучність. У хризаліді в ім'я людства гине дівчина.

Не ризикую висовуватися з кімнати на вечерю.

Шлунок бурчить, булькає, мов та каша, якої йому кортить, але я далі сиджу в плетеному кріслі, яке зладнала бабуся, і відмочую ноги у тій самій дерев'яній балійці, куди їх колись сунули, готуючи до переломів.

«Бачиш, таж не так і страшно, що ти їх теж у це втягнеш», — нашіптує мені якась отруєна й прогнила серцевинка звідкись із глибин свідомості.

Витягую корок з одного високого термоса, які тримають у спальні бабуся з дідусем.

«Ім до тебе байдуже».

Доливаю в балію гарячої води, струмінь парує. Лікарська трава й корінці хаотично кружеляють у потоці, забарвлюючи воду в темно-бордовий колір, ніби кров, засохла в темнім закапелку.

«То й ти через них не переймайся».

Над головою дзижчить ліхтар. У брудних кутках ворухатся тіні, ніби підповзають щораз ближче. Ставлю термос назад і невидючим

поглядом втуплююся в купку соломи, на якій сплю, попід ліжком баби з дідом. У Хвасі є така приказка: «Доньку заміж видати — що воду за двері виплеснути». На відміну від брата Далана, який успадкує прізвище Ву і назавжди лишиться в поселенні піклуватися про батьків, я була народжена для того, щоб тимчасово промайнути у житті сім'ї: я річ, якій досить визначити ціну, аби збути з рук. Тож нащо морочитись і влаштовувати мені окреме ліжко?

Крізь стіну долинає стукіт паличок по мисках і приглушене Даланове бурмотіння. Хризаліди перемогли. Ну, звісно. Якби бій скінчився інакше, із сільських гучномовців завили б тривожні сирени, і ми б уже поспіхом тікали на схід, як наші предки з провінції Джов.

Більше ніхто особливо не балакає. Сподіваюся, думають про мене.

Сподіваюся, вони ляжуть у могили, шкодуючи про те, як поводитися зі мною й зі Старшою Сестрою.

«Тим, хто засуджений до винищення всією родиною, могил не належиться».

Здригаюся, намагаюся розбачити цю картинку: як наші зогнілі трупи скидають із Великого муру.

Прочиняються двері. Я втискаюся в спинку крісла, не знаючи, куди заховати очі: хоч би вони не були такі червоні й розпухлі, як мені відчуваються.

Мама піддибує до мене так само перев'язаними ногами, простягає миску каші. Беру й ніяково киваю. Обхоплюю гарячу керамічну посудину змерзлими пальцями. У роті гірко, чи то від сліз, чи то від розпачу. Мама сідає обік мене, у ногах дідусевого ліжка. У животі звивається якась напнута пружинка.

«Чого їй треба?!» — відсмикується одна половинка мене, а друга одночасно благає: «Зупини мене».

— Тянь-Тянь. — Вона звертається до мене дитячим прізвиськом, позираючи на старі опіки на своїх долонях. — Не можна так із батьком розмовляти.

— Він перший став казна-що верзти.

Позираю на неї, хоча щоки вже заливає палючий задушливий сором. Підношу миску до рота, щоб сховати за нею обличчя.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ